

INTERVIJA

Ar LAURI DZELŽĪTI sarunājas
JURĢIS LĒPNIEKS un IVETA TROALIKA
Foto MATĪSS MARKOVSKIS
Stils ĀGIJA VISMANE

Pa kailiem nerviem

Par Dailes teātra aktieri **LAURI DZELŽĪTI** daudzziem ir viedoklis. Gan tiem, kuri pēc šova *Randiņš ar Dzelžīti* viņu sauc par sieviešu nīdēju, gan tiem, kas aplaudē Laurim par viņa divām šāgada *Lielā Kristapa* nominācijām. Kurā pusē nostāsies tu?

JURĢIS: Galvenās lomas teātrī, filmējies filmās, reklāmās, piedalies šovos – tu šobrīd esi karjeras zenītā?

LAURIS: Zini, man nav bijuši tādi krītiņi, lai es teiktu, ka tagad ir augstākais punkts. Kopš iestājos *aktieros*, man ir diezgan labi rādītāji. Visu laiku kaut kas interesants notiek – ir galvenās, ir aizraujošas otrā plāna, tādas raksturlomas, kas man arī patiek. Ir bijušas arī vairākas nominācijas *Spēlmaņu naktī*, kas tomēr ir augsts novērtējums. Vienlaikus, lūdzu, neuztver, ko saku, kā iedomību. Es tam ļoti analītiski pieeju. Es nejutos par sevi, ka – o, es te tagad jums visiem parādīšu!

J.: Tu patīc skatītājiem?

Daļai jā, daļai – galīgi ne. Ir forši, ka atraksta vai pasaka ko pozitīvu. Lielākoties jau visiem vajag negācijas, asinis... Laikam jau es esmu ērts ārējais ienaidnieks, uz kuru pagāzt žulti, ja pats ar kaut ko netiec galā savā dzīvē.

J.: Palasīju tavas senākās intervijas. Es baigi gribētu, lai tu izstāsti stāstu par tēva mājām.

Tā ir maza māja, ļoti maziņa – 55 kvadrātmetri –, atrodas Alojā. Pēc manas mātes aiziešanas, kad tēva dzīvē ienāca tā otra sieviete, kura mūs, trīs bērnus, neieredzēja ne acu galā, mēs tajā mājīnā dzīvojām septiņi cilvēki, tāpēc blakus sāka celt milzīgu gāzbetona kluci. Par māju to īsti nosaukt nevar.

J.: Cik tev bija gadu, kad mamma nomira?

Trīs gadi un trīs mēneši. Viņa pati aizgāja no dzīves.

J.: Tu viņu neatceries?

Man ir viens izplūdis skats – viņa gaiteni liek mēteli, pagriežas un paskatās uz mani. Bet es nezinu, vai tās ir atmiņas vai manas iztēles auglis.

Jā, tāpat – viņi sāka celt to gāzbetona kluci. Ne tur bija nauda, ne iespējas, tad nu lipināja no tā, ko mans tēvs kā kolhoza šoferis varēja dabūt no nojauktām kūtim. Tas rezultāts bija tāds, ka vēlāk es to nodēvēju par Alojās Gaudi.

Vēlāk, pēc arodskolas, uz kuru mani aizsūtīja pret paša gribu, kad teicu, ka gribu mācīties tālāk – mani interesēja jurisprudences –, no pamātes mutes atskanēja vārdi: «Gribi te dzīvot, maksā!» Tā mani izludināja no šīs mājas. Man bija sešpadsmit. Tas bija tas pirmais lūziens, kad sapratu – es esmu viens, un, ja es pats neko nedarišu, nekas nenotiks. Saproti – saknes tevi atgrūž, tev nav, pie kā iet.

IVETA: Tev ir vecāks brālis, vai ne? Man šķita, ka jūs no tā visa kūlāties laukā kopā.

Man ir vecāks brālis un jaunāka māsa, bet mēs visi tolaik bijām kā no laivas izmesīti, katrs pats ķepurojāmies, kā mācējām.

J.: Domāju, daudziem ir grūti iztēloties, ko mazam bērnam tas nozīmē, ka tēvam uzrodas jauna sieva un viņa nemil bērnus.

To nevar tā izstāstīt. Kopš tā laika es ļoti daudz dzīvoju savā galvā, tolaik glābos fantāzijās, grāmatās. Mums bija aizliegts runāt par māti, par to, ka viņa pati ir aizgājusi no dzīves. Tagad, ejot pie terapeita, man sāk atgriezties atmiņas, kuras es biju normalizējis, bet nu saprotu, ka tā bija reāla vardarbība.

J.: Cik tev bija gadu, kad viņa parādījās?

Kādi seši.

J.: Un uzreiz tāda naidīga. Diezgan drausmīga.

Ir baigi labi, ka ir tāds cilvēks, kurš tā empātiski to saprot.

J.: Es gribētu saprast, bet es domāju, ka es to pat nespēju. Kad mazam bērnam vajag mīlestību, pat ne to, vienkārši atbalstu...

I.: Mīlestību jau tomēr. Manam dēlam šobrīd ir seši gadi, un es domāju...

Iedomājies – tevis vairs nav, atnāk cita sieviete, liek tevi noliegt un vēl noslāna? Es jau no bērnu dienām jutos absolūti neaizsargāts.

I.: Un tēvs neiejaucās?

Esmu domājis, kā viņam tas bija. Tevis dēļ pirmā sieva ir aizgājusi, «uzlikusi uz sevis rokas». Tagad tu dzīvo ar citu, kura pilnībā diktē noteikumus. Viņš bija ļoti pakļāvīga rakstura un visu miļā miera labad pieņēma.

I.: Bet sanāk, ka bija brītiņš, kad bija tikai tētis, – starp tiem taviem trim un sešiem gadiem.

Tas arī bija izplūdis laiks. Viens pats ar autobusu braukāju pie vecmamma no Alojās uz Ungurpili. Lai nebūtu tie seši kilometri jāiet ar kājām, gāju uz autoostu, piestājos blakus kādai sievietei, lai šoferim izskatās, ka esmu kopā ar viņu, un braucu. Var jau teikt: tu esi nobriedis vīrietis, pāri četrdesmit – ko tur vairs par tādām lietām! Bet tas ir mans cietais disks, to nevar izdzēst.

I.: Kur tu gāji, kad tevi izlika no mājām?

Man nebija, kur dzīvot. Vecvecāki jau bija miruši, viņu māja – pussabrukusi. Tajā vasarā es dzīvoju, ha, tādā kā būdīnā, piebūvē pie siltumnīcas. Mans vectēvs bija ļoti labs galdnieks. Šovasar uzzināju, ka viņš ir uzcēlis māju rakstniekam Miervaldim

**Klausies
Latvijas Radio
un nebeidz atklāt!**

**Vairāk nekā 200 raidījumu
radioviļņos un
podkāstu platformās**

Latvijas
Radio

Jurgis, Iveta un Lauris
mirkli pirms intervijas.

piespiedu pie Vērmanes dārza sētas un teicu... labi, es neatkārošu tos vārdus, būs pārāk rupji, bet ideja: NEKAD tā nedari! Nekad!

I.: Šķiet, es dzirdēju vārdu – psihoterapija?

Jā, es eju terapijā. Pēdējā pusgada notikumi bija tādi, ka... bez tā vispār nekā. Bet es negribu, ka rodas priekšstats – esmu iegrimis grūtsirdībā un neko nedaru. Es ļoti daudz strādāju. Es neesmu, piemēram, noracies alkoholismā, man ir tāds raksturs, temperaments. Ja jau es esmu piedzimis, tad, kaut vai visa pasaulē ir pret mani, bet es neļaušu sev darīt pāri. Es turpinu kustēties uz priekšu, lai vai kas. Un ļoti labi palīdz arī humora izjūta.

J.: Šajā vietā vēl varētu jautāt par piedošanu.

Kam? Mammai? Es domāju, jebkura dzemdējusi sieviete teiks, ka pamest trīs bērnus – tas nav viegls lēmums. Un, jo ilgāk dzīvoju, jo vairāk izprotu pats savu dabu, jo vairāk es mammu saprotu.

J.: Kā tu to vari saprast?

Teiksim tā – es neesmu tā baigi noķēris, sapratis, kāpēc mēs te esam, kāpēc dzīvojam.

J.: To neviens nav baigi noķēris. Bet tāpēc jau nav...

I.: Bet visdrīzāk šādā situācijā tas primāri nav tā, ka sieviete pamet bērnus. Iespējams, tā ir pēcdzemdību depresija, tik drausmīgs izmisums, ka vairs tiešām nevari izturēt, un skatījums sašaurinās. Turklāt tas varēja būt mirkļa vājums, kas diemžēl izdevās.

Jā, jā. Tieši tāpēc es par vecākiem tādās piedošanas kategorijās nedomāju. Arī tēvs ir miris. Jā, man no viņa nebija aizsardzības, bet tu viņa vairs nav. Viņi ir manas asinis, es viņiem piedodu par visiem simts procentiem. Bet tādai pamātei, kurai nav ne mazākās vainas izjūtas, – par ko?! Lai viņa dzīvo savu dzīvi, man ar viņu nav nekādas saistības. Man nav ne viņai jāpiedo, ne jāienīst viņa.

J.: Viens no jautājumiem, ko man lūdza uzdot, – kā tev līdz šim vecumam ir izdevies palikt vecpuisi? Vai starp šiem stāstiem ir kāda saistība?

Tā ir mana dzīves pieredze, no šā attiecību šablona es saprotu, cik tas var būt postoši. Es ļoti lēnām un uzmanīgi laižu cilvēkus sev klāt. Turklāt, kad *aplauzieni* jau ir piedzīvoti, sāk likties, ka tās šķiršanās sāpes ir neadekvātas pret to pārējo. Varbūt izklausās tā primitīvi,

Birzem – ir tāda melna koka māja netālu no Cēsīm. Viņi iepazinās Salaspils koncentrācijas nometnē, kur atradās vienlaikus, un pēc tam vectēvs viņam uzbūvēja to māju. Šis stāsts ir bijis aprakstīts *IEVAS Stāstos*, iespaidīgs.

Nu, lūk, tāpat tajā būdīnā pie siltumnicas es līdz novembra beigām dzīvoju. Biju pievilcis strāvas kabeli, piecas segas virsū, ārā jau *bišķi* sniegs, lasīju grāmatas. Tāds filmas cienīgs kadrs. Tajā vasarā es gāju mežā, kur strādājām no diviem nakti līdz vienpadsmitiem dienā, jo tad nav dunduru. Zāģēju un stiepu kokus, sapeļņiju naudu, lai pabeigtu pēdējo klasi vidusskolā. Par to naudu arī nopirku materiālus un izremontēju vienu istabu vectēva mājā, kur pārļaut ziemu. Tā es tiem sūdiem izkūlos cauri. Pabeidzu vidēni, un tajā brīdī arī tā līdz kaulam sapratu, ka visiem īstenībā ir *paļebatj* par tevi. Es atvainojos par šo izteicienu, bet nekas labāks man nenāk prātā. Pēc tam iestājos Kultūras akadēmijā. Atbraucis no laukiem, es biju drausmīgi naivs.

J.: Vēlāk tu tēva māju nopirki.

2011. gadā tēvs nomira no vēža. Pamāte jau bija apprecējusies ar citu, dzīvoja citur, caur juristu sazinājos un teicu, ka es to māju pērku. Šo vietu bija iegādājies mans vectēvs manai ģimenei – man, manam tēvam, manai mātei Rūtai –, tāpēc man likās, ka tā ir jādara. Es nojaucu tās šausmas – divpadsmit kravas ar sūdiem aizvedu, nedēļu kūrās milzīgs ugunskurs, par ko atvainojos kaimiņiem, bet viņi teica, ka reizi četrdesmit gados jau var. Tagad taisu, manu prāt, skaistu, ļoti kvalitatīvu māju. Gribu to pabeigt un pārdot kādai jaunai, laimīgai ģimenei. Man gribas, kā saka, attīrīt karmu, visu veco dabūt ārā.

I.: Kāpēc pārdot?

Man to nevajag. Es tikai gribēju to sāktot. Manī ir kaut kāda estētika, liekas, ka tai vietai manā galvā jābūt skaistai.

Šova pirmajā dienā, kad sapratu, kur esmu, piedzēros.

Varbūt mulķīgi un ideālistiski, bet tā man šķiet. Man ir cita māja.

J.: Šo veco māju var nodedzināt, bet kā tu domā – tev iekšēji izdosies to drausmīgo pieredzi satīrīt?

Man laikam nav citas izvēles, vien sadzīvot. *C'est la vie* – tāda ir dzīve, kā saka franči. Nu, vieniem ir laimīga bērnība, vieniem ne. Tāpēc man vajag to sportu, darbu... Tomēr ik pa laikam es izjūtu tādu dzīvniecisku naidu, dusmas, kas uzpeld situācijās, kad redzu netaisnību. Es pats ilgī biju pakļauts, man darīja pāri un sabiedrība bija blakus, redzēja, bet neko neteica, neiejaucās... Vienlaikus manī ir kaut kāds intelekts, tāpēc es to sublimēju, izlieku izrādēs, nevis visu laiku ārds. Vēl man šī pieredze izpaužas vēlmē palīdzēt, piemēram, ja ceļmalā stāvēs mašīna, es nepabraukšu garām.

J.: Tās dusmas tev ir uz to sievieti? Vai tomēr tādas kosmiskas – ka negodīgi?

Variants *b*. Reiz redzēju, ka vīrietis iesīta pļauku mazam bērnam, un es nedomājot, instinktīvi to veci *norāvu* pret sētu. Viņš: *eto moi rebjonk!* Apmēram – ko gribu, to ar savu bērnu daru. Es viņu

bet man tiešām tas šķiršanās ārprāts šķiet neadekvāts tam visam, ko mēs saucam par mīlestību.

Gadi iet, protams, es arī vienā brīdī sev teicu – nu, *dava!*, saņemies, vecais. Tad pamazām sāku šo cilvēku laist iekšā savā dzīvē. Redz, man tā jūtu motorika strādā lēnāk nekā prāts. Ar prātu es varbūt pat saprotu – o, ir, būs! Bet, kamēr *iekšas* pieņem, paiet laiks... Es biju sācis pieņemt un domāt, ka te tiešām kaut kas sanāks. Bet, kad vasaras sākumā, *Trīs draugu* iestudēšanas laikā, šis attiecības pārtrūka un vēl iekrita tas nelaimīgais šovs, pēc tam man dzīve sabruka krasi.

J.: Tev izjuka attiecības, kuras...

Jā, kurās es biju noticējis, ka laikam te varētu būt tas ilgi un laimīgi. Bet es arī saprotu šo sievieti, jo... kāda velna pēc kādam būt ar mani pacietīgam, ņemties? Tiešām es to visu saprotu. Kā Vonnegūts saka – nu, tā gadās.

J.: Tas viss izklausās bēdīgi. Tev neveicas.

(*Lauris sāk traki smieties.*)

I.: Un tas ļoti sakrīt arī ar Roberta lomu *Trīs draugos*. Viņš arī nespēj uzticēties, vienlaikus grib un negrib mīlēt, vai ne?

Nenormāli sakrīt, jā. Jūs pat nevarat iedomāties, cik daudz tur ir sako-dēts iekšā no šīm attiecībām, kas pajuka. Burtiski. Man tā kā gandrīz pat neērti, cik daudz patiesībā. Otrajā cēlienā ir aina – apķeršanās ar Patrīciju. Tas, ko esmu sev noformulējis, – ir tāds apskāviens par miljonu. Tev vajag tieši no tā cilvēka, tieši tajā brīdī tikai to vienu apskāvienu, un viss būs labi, tu atkal zināsi, ka tevī ir spēks, jauda. Tev vajag to vienu apskāvienu, lai tu varētu noticēt. To vienu *faking* apskāvienu. Un, ja tā nav, tas emocionālais tukšums, tas krājas, krājas, un pēc tam – viss brūk.

J.: Un attiecības izjuka iepazīšanās šova laikā?

Sāka jukt pirms šova. Šova laikā es vēl cerēju, ka viss būs kārtībā.

I.: Paga, tu piekriti tam ligavu meklēšanas šovam, būdams attiecībās?

Man nekad nav bijušas ilūzijas par viedējo sabiedrības locekli. Bet tagad izstāstiet man, kā var noticēt, ka publika persona var nopietni meklēt ligavu šovā? Ja cilvēks to nesaprot – nu ko tieši man vēl ar viņu runāt?

J.: Daudzi tev pārmeta, ka tu šovā esi bijis tāds un šāds, man īsti nav, ko

tev teikt – es esmu tavā pusē. Tur ir citas problēmas – tas šovs ir ļoti seksistisks un šovinistisks. Un tu, piekritot šim šovam, esi kļuvis par seksisma un šovinisma seju.

Tas, ka visi kļūp virsū, – ko es esmu izdarījis? Tas, ka biju ieturēts un inerts? Tas ir noziegums?

J.: Nu, tev varētu pārnest, ka šī nav tava labākā loma.

Jā, es varēju tēlot kaut ko. Bet es negribēju neko. Tas psihoemocionālais stāvoklis, kādā es tur aizgāju. Tas iedeva tonalitāti visam. Skaidrs, kad sapratu, kā tas viss notiek, man bija sajūta – *nafig* man to? Bet man jau bija ligums.

I.: Bet ko tu biji gaidījis?

Ka būs viegli, dzirkstoši. Tāds *fun* pasākums. Man saka – varēji nepieņemt, Nu, *ok*, mīļie! Dzīvojiet laimīgi, mācieties no manām kļūdām un tā nedariet!

J.: Tu tā ļoti sāpīgi to uztver?

Tajā periodā mani interesēja tikai viena cilvēka viedoklis un tas, kas ar mums būs. Sabiedrības uzskati man bija vienaldzīgi. Esiet visi ideāli un lieciet mani mierā! Es varu arī pats dzīvot. Es nelasu un neklausos komentārus, bet vienmēr

VISS DROŠAI PALIKŠANAI MĀJĀS

67 944 555

VAI

pasutijumi@keskosenukai.lv
www.ksenukai.lv

PASŪTI

Saņemšanas punkts
KSENUKAI veikalā

VAI

piegāde mājās, pa pastu, Omniva
vai DPD pakomātā*

* Veicot pasūtījumu K SENUKAI mājas lapā.

CS
K SENUKAI

uzrodas kāds paziņa, kurš domā, ka tas ir baigi interesanti, un atsūta.

I.: Gan jau visiem aizmirsiesies.

Es uz to ceru. Man droši vien pēc tam paliks vēl labāk. Vienkārši jāpieņem, ka ļoti maza sabiedrības daļa tver kopainu un saprot, kā top šovi, nojauš, kas ir montāža, ka neviens jau necenšas parādīt neko labu.

J.: Skatītājiem nevar pārnest – viņi ieslēdz *teļluku*, paskatās, nedzīljinās. Pats saki – tas ir tikai šovs. Cilvēkiem nav par to ļoti jādoma. Jautājums, cik tev tas ir jāņem pie sirds?

Divdesmit gados teātri ir daudz dzirdēts, esmu sev noformulējis, ka neviens veselīgi, normāli domājošs cilvēks nav spējīgs ierakstīt kaut kādu zāku par kādu citu – būtībā nepazīstamu – cilvēku. Es nespēju iedomāties, ka es kādu varētu publiski *aplīkt*.

J.: Skaties: tu esi publiska persona.

Un tas viņiem ļauj?

J.: Tu esi publiskā profesijā, protams, tevi aprunās, īstenībā kaut kādā ziņā tu arī gribi, lai tevi aprunā. Jo, ja tu esi aktieris un par tevi vispār neviens nerunā, tad būtu muļķīgi cerēt, ka visi 100% teiks – o, super.

Es tiešām nealkstu nekādas tādas uzmanības. Man patīk konstruktīva kritika – gan pozitīva, gan negatīva. Nāciet skatīties izrādes, stāstiet, es ļoti priecīgs klausīšos! Labais, ko es no šova paņemu, – tas paātrināja dažus procesus. Kā vētra, kas aizpūš. Tie sausie zari atlūza. Ikdienā daudzi var būt jauki, un mēs nezinām, kādi šie cilvēki patiesībā ir; bet, kad notiek satricinājumi dzīvē, uzreiz atbirst liekie. Paliek tie cilvēcie, ar dziļu izpratni.

Man ir sāpīgi, joprojām ir nenormāli skumji. Paies vēl kāds pusgads, kad es atkal varēšu ar kādu aiziet uz tikšanas. Bet tagad – sports, darbs, un viss.

I.: Bet tu jau izskaties labāk. Izrādes *Smilģis* pirmizrādē tiešām varēja redzēt, ka tev ir slikti.

Patiesībā tur jau esmu labā izskatā, jau atkopies. Mani ir pamodies tas spīts. Es nezināju, ka var būt emocionāli tik slikti. Paldies tiem dažiem svešajiem cilvēkiem, tiem diviem draugiem un Stradiņa slimnīcai, un teātrim, ka es te esmu šeit.

J.: Un kāda ar to saistība Stradiņa slimnīcā?

Tajā es negribētu iedziļināties.

J.: Tad parunāsim par alkoholu.

Es varu iedzert, bet man nav tieksmes uz alkoholu vispār. Neatceros pēdējo reizi, kad esmu piedzēries. Jā, par reizi, šova pirmajā dienā, kad sapratu, kur esmu nonācis. Bet arī tad jau pusdivpadsmitos iedzēru miega zāles un aizgāju gulēt.

J.: Tu nevari pagulēt bez miega zālēm?

Nē. Pa dienu riktīgi nodzenos, bet tāpat vakarā ir tā... Vakari ir visskumjākie. Bet neko, iedzeru ripu, no rīta septiņos esmu augšā un maucu tālāk.

J.: Es sen neesmu satīcis cilvēku, kurš ir tik nelaimīgs. Viss, ko tu stāsti, ir kaut kāds āprāts.

Beidz, nav tik traki! Es pa dienu daudz smaidu. Tāds laiks tagad. Kādu brīdi būs grūtāk, bet ir pārāk daudz, kam jau iziets cauri, lai tagad padotos.

I.: Tas mazais puisītis, kas nostājas sievietei blakus autobusā, izliekas, ka ir kopā ar viņu, – tev ir milzīgs izdīvošanas instinkts, vai ne?

Jā, mani ir tā pielāgošanās spēja, lai izdzīvotu. Arī grāmatas, fantāziju pasaulē, es tajā daudz dzīvoju kopš bērnības – tas arī ir; lai izdzīvotu. Un nevienam jau to īsti nevar izstāstīt, ka man daudz kas notiek galvā, blakus esošais cilvēks jau to nevar zināt. Tāpēc es ļoti cienu tos, kuri ir tādi sensitīvi, kuri pamana sīkumus un daudz ko saprot, pat neverbālizējot. Ka tu kaut kur satrūksties, pasmaidī, un otrs cilvēks jau zina.

J.: Vēl man lūdza tev pajautāt, vai tev pietrūkst tavu skaisto matu?

Nē, nemaz. Tos pusgaros matus es audzēju tikai tāpēc, ka manai mātei bija tādi pusgari, blondi mati. Kad braucām ar vienu izrādi uz *Štatiem*, es nodzinu un secināju – *blīn*, cik ērti!

J.: Man nav vairāk jautājumu.

I.: Es visu varētu sabojāt ar pēdējo.
Rauj vaļā!

I.: Nav tā, ka tu gaidi neiespējamo? Ka tevī kāda sieviete milēs tā, kā spētu tikai māte?

Zini, es atbildēšu tā – lai jums visiem, kam ir sanācis, lai jums labi klājas.

I.: Lauri, ļoti daudziem nav sanācis.

Tad varbūt daudzi gaida neiespējamo. Varbūt. Varbūt es esmu pārāk bailīgs. Bet es zinu, ka es cilvēkus arī pārvērtēju. Redzu viņus labākus, nekā viņi ir. Ir tādi, kas visos meklēs sūdu, un viņi arī atradīs. Man ir otrādi – es redzu visu, kas var nebūt, bet ceru, ka mijiedarbībā notiks izmaiņas un viss mainīsies uz labo.

J.: Bet bieži nevar atrast to ideālo.

Bet man nevajag ideālo! Es pats neesmu ideāls. Tomēr man ir svarīgi, lai ar cilvēku ir interesanti, lai var kopā nebaidīties džungļos apmaldities. Lai ir tendence uz izaugsmi. Es pats zinu, kādu ceļu esmu nogājis no tās siltumniecības līdz šim brīdim, ko es daru uz skatuves, tāpēc tomēr to gribu redzēt otrā. Nujā, un kaut kādu sapratni un pacietību no otra, *blīn*, tomēr bišķi arī gribētos. Bet, ja nebūs, nekas – esmu gatavs nodzīvot arī viens.

J.: Bet vientulība arī ir baigais sūds.

Man vajag noķert sajūtu, kāpēc tas cilvēks ir ar mani. Ka es neesmu tukšuma aizpildītājs, ka vajag nevis kādu, bet – mani. Un tad veidojas kopīgais stāsts. Kad notiek kādas kataklizmas un viņš ir blakus, par to viens otru ciena. Tas veido attiecības. Nevis ka tu esi ērts un izdevīgs, bet ka jūti – tevis dēļ es to varu izturēt. Man ir daži tādi draugi, es viņiem būšu kā suns uzticīgs līdz mūžam galam. Es mūžā viņus *nepiedirsīšu*. Lojalitāti es vērtēju visaugstāk. Bet, ja jau uz pirmajiem trīcekļiem cilvēks sāk *šugāties* un meklēt sliktumus, – tad, eu, eu, nē. Tad man nav nekādas vēlēšanās atvērties.

J.: Cik ilgas bija tavas pēdējās attiecības?

Diezgan ātri viņa notinās, pat pusgads nebija. Man tas bija sarežģīts posms. Viss gāja ārā no orbitām – man divdesmit gadu ir skatuve, katru trešo vakaru ir tā adrenalīna deva teātri, un to pēkšņi nogriež. Tas arī materiāli ļoti ierobežo un sit pa nerviem. Pēc tam – atceraties to pirmo šova sēriju, kur es čemodānu atteicos nest? Alojā strādājot, baļkus nesot, biju dabūjis muguras diska trūci, divus mēnešus ar kruķiem staigāju, dzīvoju ar pretsāpju līdzekļiem. Nujā, un tad vēl attiecības izjūk. Tad reizē es domāju, paskatos uz augšu un saku: nu, vecais, tev ir *kruta* humora izjūta. Labi, labi, sapratu, pamaucam vēl.

Man tagad ir tāds posms, kad man ir pazuduši viedokļi. Agrāk par visu ko varēju izteikties, tagad man viss ir pazudis. Ir sajūta, ka vajag nonullēties, tikt no visa vaļā. Es arī domāju pārdot tās abas savas abas mājas. Lai paliek viena vieta pie Rīgas, uzcelšu tur nelielu koka namiņu, paņemšu vācu aitusuni, kas man ir bērnības sapnis. Kad man notika kaut kas ļoti, ļoti sūdzīgi, es ielīdu pie Grāfa būdā izgulēties, un viņš mani sargāja, nevienu nelaida klāt, pat saimnieku, manu tēvu, ne. Grāfs mani saprata. Tāpēc man ir tāda neadekvāta mīlestība pret šiem suņiem.